

Sygn. akt IX Ka 725/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Sędziowie: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

SSO Anna Szeliga

Protokolant: stażysta Beata Saletra

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 roku

sprawy K. M. z d. S. córki S. i I. ur. (...) w Z.

oskarżonej o przestępstwo z 54 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 16 stycznia 2014 roku sygn. akt XII K 175/14

I. zmienia zaskarżony wyrok i oskarżoną uniewinnia od czynu zarzucanego aktem oskarżenia;

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

SSO Krzysztof Sajtyna SSO Ewa Opozda-Kałka SSO Anna Szeliga

Sygn. akt IX Ka 725/15

UZASADNIENIE

K. S. została oskarżona o to, że:

nie ujawniła (...)Urzędowi Skarbowemu w K. podstawy opodatkowania zryczałtowanym podatkiem dochodowym od osób fizycznych, uzyskując w dniu 19 czerwca 2008r. przychód z odpłatnego zbycia lokalu mieszkalnego położonego w K. ul. (...), przed upływem pięciu lat od jego nabycia, czym uszczupliła należność publicznoprawną z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2008r. w kwocie 12.715,00 zł w terminie płatności do dnia 4 lipca 2008r.

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 2 kks.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014r. w sprawie XII K 175/14 orzekł co następuje:

I. uznał oskarżoną K. S. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 kks i za to na mocy art. 54 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i § 2 i § 3 kks wymierzył jej karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądził od oskarżonej K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 330 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w tym 240 złotych tytułem opłaty od orzeczonej kary.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach wniosła oskarżona, orzeczeniu temu zarzucając sprzeczność dokonanych ustaleń z treścią materiału dowodowego i wniosła o jego zmianę względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

1. Apelacja okazała się zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienia oskarżonej od czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia. Pomimo lakoniczności zarzutu apelacyjnego, a także uzasadnienia środka odwoławczego zgodzić się trzeba ze stwierdzeniem skarżącej, iż błędnie Sąd I instancji ustalił, iż doszło ze strony oskarżonej do „oszukania Urzędu Skarbowego” polegającego na nie ujawnieniu podstawy opodatkowania zryczałtowanym podatkiem dochodowym od osób fizycznych- przychodu uzyskanego w dniu 19 czerwca 2008 r. z odpłatnego zbycia lokalu mieszkalnego przed upływem pięciu lat od jego nabycia.

2. Na wstępie należy jednak podkreślić, że argumentacja wynikająca z uzasadnienia apelacji jakoby oskarżona przedstawiła stosowne dowody na wydatkowanie przychodów ze zbycia lokalu mieszkalnego, na cele określone w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a/ lub e/ ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych- w pełnej wysokości lub w znacznie wyższej części aniżeli ustalono to decyzją Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. z dnia 28 sierpnia 2013 r. jest całkowicie chybiona. W tym zakresie ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe i nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżona nie spełniła warunków do zwolnienia podatkowego, co skutkowało obowiązkiem zapłaty podatku w terminie i w wysokości wynikającej z treści art. 28 ust. 2 i 3 ustawy jw.

3. Powyższe w żadnym razie nie przesądza jednak odpowiedzialności oskarżonej za czyn przypisany wyrokiem, a co więcej nie ma to żadnego znaczenia dla oceny jej odpowiedzialności w ramach postawionego jej zarzutu. Analiza treści zarzutu zarzucanego i przypisanego- w sposób jednoznaczny prowadzi do wniosku, iż przestępcze zachowanie oskarżonej miało mieć miejsce w związku z dokonaniem odpłatnym zbyciem lokalu mieszkalnego w dniu 19 czerwca 2008 roku i miało polegać na nie ujawnieniu podstawy opodatkowania zryczałtowanym podatkiem wynikającym właśnie z tej czynności, a więc nie ujawnieniu uzyskanego ze sprzedaży przychodu- w terminie 14 dni od dokonania zbycia, a więc w terminie do zapłaty podatku tj. do 4 lipca 2008 r. Nie ma przy tym istotnego znaczenia dla oceny tożsamości czynu zarzucanego fakt wskazania Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. w sytuacji, gdy bezspornym jest, że właściwym w tym zakresie był Drugi Urząd Skarbowy w K..

4. Otóż w niniejszej sprawie oczywistym jest, że błędnym było ustalenie, iż w wynikającym z ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych terminie tj. 14 dni od zbycia lokalu mieszkalnego oskarżona nie ujawniła podstawy opodatkowania. W takiej sytuacji podatnik był zobowiązany do złożenia deklaracji PIT- 23 chyba, że zgodnie z przepisem art. 28 ust. 2a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych złoży oświadczenie o przeznaczeniu przychodu ze sprzedaży mieszkania na cele mieszkaniowe (tak m.in. w materiałach szkoleniowych Kancelarii Prezesa Rady Ministrów dla pracowników administracji skarbowych). Nie budzi żadnych wątpliwości, a wynika to z k. 3 akt sprawy, iż przedmiotowe oświadczenie, z którego w sposób ewidentny wynika fakt ujawnienia zbycia lokalu mieszkalnego rodzącego stosowne konsekwencje w prawie podatkowym- oskarżona złożyła w Drugim Urzędzie Skarbowym w K. w dniu 19 czerwca 2008 r. Konsekwencją złożenia takiego oświadczenia było po pierwsze brak obowiązku wpłacenia podatku w terminie 14 dni i odroczenie jego płatności na okres dwóch lat (tak m.in. wyrok NSA w W. z dnia 28.06.2011 r. (...) 311/10), a po drugie, istotniejsze w sprawie- niemożność stwierdzenia in concreto, iż oskarżona nie ujawniła we wskazanym w zarzucie okresie podstawy opodatkowania. Z tego też względu w granicach

postawionego oskarżonej zarzutu należało ją uniewinnić od jego popełnienia (art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks).

5. Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że brak byłoby również jakichkolwiek podstaw do formułowania w stosunku do oskarżonej innego zarzutu w ramach odpowiedzialności karnej skarbowej mającej wynikać z niezrealizowania warunków, o których mowa w oświadczeniu. Oczywistym jest, że z uwagi na sytuację procesową oskarżonej rozważania te mają charakter jedynie teoretyczny. Otóż jedynym następstwem nie wykonania warunków wynikających ze złożonego oświadczenia i nie przeznaczenia kwoty przychodu na cele mieszkaniowe w terminie 2 lat są te wymienione w art. 28 ust. 2 i 3 ustawy j.w. Abstrahując od tego, czy podatnik, a więc także oskarżona, w takiej sytuacji, po upływie 2 lat, a więc po 19 czerwca 2010 r. była zobligowana do ponownego ujawnienia podstawy opodatkowania poprzez złożenie deklaracji PIT-23, czy też korekty deklaracji, bo nie wynika to jednoznacznie z żadnych przepisów prawa podatkowego, to treść pouczeń na oświadczeniu k. 3v nie zawierających potrzeby złożenia takich dokumentów, a ograniczających powinność do zapłacenia stosownego zryczałtowanego podatku wraz z odsetkami wykluczają możliwość przypisania oskarżonej strony podmiotowej do czynu z art. 54 § 1 kks.

6. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Krzysztof Sajtyna SSO Ewa Opozda-Kałka SSO Anna Szeliga